

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 10 marca 2005 r.

w sprawie C-178/04 Franz Marhold przeciwko Land Baden-Württemberg (wniosek Bundesverwaltungsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 regulaminu — Pracownicy — Urzędnicy świadczący pracę na rzecz krajowego pracodawcy z sektora publicznego — Profesor uniwersytecki — Przyznanie corocznej premii specjalnej)

(2005/C 182/39)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-178/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) postanowieniem z dnia 28 stycznia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 kwietnia 2004 r., w postępowaniu: **Franz Marhold** przeciwko **Land Baden-Württemberg**, Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, J. N. Cunha Rodrigues i E. Levits (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 marca 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 39 WE sprzeciwia się krajowej regulacji, zgodnie z którą urzędnikowi, który wystąpił ze służby przed dniem 31 marca roku następnego w celu podjęcia zatrudnienia w ramach służby publicznej innego państwa Członkowskiego, nie przysługuje coroczna premia specjalna, podczas gdy przyznaje ona prawo do takiej premii w przypadku, gdy nowe zatrudnienie urzędnika następuje w ramach krajowej służby publicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 12.6.2004

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 22 lutego 2005 r.

w sprawie C-480/04: postępowanie karne przeciwko Antonellowi D'Antoniowi ⁽¹⁾

(Odesłani prejudycjalne — Niedopuszczalność)

(2005/C 182/40)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-480/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 234 WE, złożony przez Tribunale di Viterbo (Włochy), postanowieniem z dnia 2 listopada 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 listopada 2004 r., wydanym w ramach postępowania karnego toczącego się przeciwko **Antonellowi D'Antoniowi**, Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, N. Colneric i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 22 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunale di Viterbo postanowieniem z dnia 2 listopada 2004 r., jest w sposób oczywisty niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 5.2.2005.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-128/05)

(2005/C 182/41)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 18 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez dr Dimitrisa Triantafyllou, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2, 6, art. 9 ust. 2 lit. b), art. 17, 18 i art. 22 ust. 3-5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ w ten sposób, że zezwoliła niemającym siedziby w Austrii podatnikom prowadzącym transport osób na nieskładanie deklaracji podatkowych i niepłacenie kwoty netto podatku od wartości dodanej (VAT), jeżeli ich roczny obrót uzyskany w Austrii jest niższy od kwoty 22.000 euro, zakładając w tym przypadku, że kwota należnego podatku VAT jest równa kwocie podatku podlegającej odliczeniu, a zastosowanie uproszczonych przepisów jest uwarunkowane tym, iż austriacki podatek VAT nie jest wykazywany w fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Dla transgranicznego przewozu osób przez podatników mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim lub krajach trzecich od dnia 1 kwietnia 2002 r. obowiązują w Austrii przepisy uproszczone. Zezwala się tym podatnikom na nieskładanie deklaracji podatkowej i niepłacenie kwoty netto podatku VAT, jeżeli ich roczny obrót uzyskany w Austrii nie przekracza kwoty 22.000 euro. Przepisy te zakładają, że w tym przypadku kwota należnego podatku VAT odpowiada kwocie podatku podlegającej odliczeniu. Jednocześnie podatnicy, którzy skorzystają z tych przepisów uproszczonych, nie mogą wykazać austriackiego podatku VAT w swoich fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury.

Przepisy te nie są zgodne z przepisami dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. („szósta dyrektywa VAT”) oraz decyzją Rady 2001/242/WE z dnia 19 maja 2001 r.

Komisja wywodzi, że powyższa dyrektywa zawiera wprawdzie możliwość systemów stawek zryczałtowanych dla małych przedsiębiorstw, jednakże zastosowane przez austriackie przepisy pojęcie „małego przedsiębiorstwa” — obrót w Austrii poniżej kwoty 22.000 euro — nie odpowiada jednolicie interpretowanemu wspólnotowemu pojęciu „małego przedsiębiorstwa”. Ponadto nie zostało wykazane, że austriacki system stawek zryczałtowanych nie prowadzi do obniżki podatku wykraczającej poza uproszczenie, którego dopuszczenie ma na celu art. 24 ust. 1 powyższej dyrektywy. Zwolnienie z pozostałych obowiązków dotyczących wystawiania faktur, deklaracji podatkowych i rachunkowości również stanowi formalny aspekt nadmiernego uproszczenia.

Komisja twierdzi, że nie można zaakceptować spornych przepisów austriackich także na podstawie wspomnianej decyzji Rady. Decyzja ta upoważniła wprawdzie Republikę Austrii, w drodze wyjątku od art. 11 powyższej dyrektywy, do opodatko-

wania transgranicznego transportu osób prowadzonego przez podatników niemających siedziby w Austrii za pomocą pojazdów niezarejestrowanych w Austrii w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2005 r., jednakże wyjątek ten jest wyraźnie związany z warunkiem, że trasa przebyta w Austrii musi być opodatkowana według przeciętnej podstawy opodatkowania obliczanej na osobę i na kilometr.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-183/05)

(2005/C 182/42)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 22 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata Matthieu Wemaëra, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że ograniczając transpozycję do prawa irlandzkiego przepisów art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ jedynie do gatunków wymienionych w załączniku IV do tej dyrektywy występujących w Irlandii, Irlandia nie zastosowała się do wspomnianych art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy i uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu,

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich szczególnych środków niezbędnych w celu ustanowienia systemu ścisłej ochrony, wymaganych przez art. 12 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, Irlandia nie zastosowała się do wspomnianego art. 12 ust. 1 tej dyrektywy i uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu,

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy prawa irlandzkiego, które nie są spójne z przepisami art. 12 ust. 1 i art. 16 dyrektywy 92/43/EWG, Irlandia nie zastosowała się do wspomnianych art. 12 ust. 1 i art. 16 tej dyrektywy i uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu,

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.